

I forbindelse med Folketingets beslutning om ratifikation af den danske tiltrædelsesaftale til Schengen-konventionen har justitsministeren med hensyn til bestemmelsen i Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra d, tilkendegivet følgende overfor Folketinget:

»Det må antages, at der i de fleste tilfælde, hvor det kan komme på tale at fortsætte en observation på dansk område, forinden vil blive indhentet tilladelse fra dansk politi efter artikel 40, stk. 1. Det bør i den forbindelse være op til politiet efter en konkret vurdering at tage stilling til, om der er grundlag for at modsætte sig, at tjenestevåben medbringes.

I hastende tilfælde som omtalt i artikel 40, stk. 2, hvor det ikke er muligt for de pågældende fremmede polititjenestemænd at anmode om tilladelse til fortsat observation, er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at modsætte sig, at der medbringes tjenestevåben, hvis observationen fortsættes over landgrænser, dvs. den dansk-tyske grænse og om nogle år Øresundsforbindelsen. I sådanne tilfælde vil det normalt være meget vanskeligt at træffe foranstaltninger for at skaffe sig af med tjenestevåbnene.

Er der derimod tale om, at observationen fortsættes ind på dansk område med skib eller fly, bør udgangspunktet efter Justitsministeriets opfattelse være, at der ikke kan mebringes tjenestevåben. Det hænger sammen med, at det i sådanne tilfælde normalt må antages at være muligt på betryggende måde at deponere tjenestevåbnet. Der kan dog foreligge særlige omstændigheder, hvor dette udgangspunkt må fraviges. Det gælder f.eks., hvor det ikke måtte være muligt at deponere våbnet på betryggende måde, eller hvor den, der observeres, selv må antages at være bevåbnet.«

Justitsministeren har den 10. juli 1997 – og således forud for ratifikationen af den danske tiltrædelsesaftale til Schengen-konventionen – meddelt de kompetente ministre i de øvrige Schengen-lande dette.

Spm. nr. S 842

Til skatteministeren (17/12 97) af:
Tommy Dinesen (SF):

»Har ministeren undersøgt, om et bebudet skattefradrag for bilpendlere ved benyttelse af

Storebæltsbroen er i overensstemmelse med lov om anlæg af fast forbindelse over Storebælt og lovens bogstav om, at broen alene skal betales af brugerne?«

Begrundelse

I loven og i debatterne om de faste forbindelser er det altid blevet hævdet, at forbindelserne skulle være brugerfinansieret og uden statslige tilskud, men med et skattefradrag, der reelt halverer prisen for at køre over broen, gives der et milliontilskud til tilbagebetalingen af broforbindelsen.

Derfor må skatteministerens tilladelse til skattefradrag anses for at være et camoufleret statstilskud til broen.

Svar (14/1 98)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det i spørgsmålet omtalte skattefradrag omhandler ikke kun bilpendlere, men er et led i de generelle regler om fradrag for udgifter til befordring mellem hjem og arbejde.

I ligningslovens § 9 C er det således bl.a. fastsat, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan foretages fradrag for befordring frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel efter en kilometertakst, der fastsættes af Ligningsrådet. Ved fastsættelsen af denne takst lægges udgiften til befordring med bil til grund.

Efter § 9 C kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om administrationen af reglerne. Skatteministeren kan endvidere fastsætte særlige regler for befordringsfradraget, hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor.

Med hjemmel i den nævnte bemyndigelsesbestemmelse er der fastsat regler om, at den skattepligtige – ud over det almindelige befordringsfradrag – mod dokumentation kan foretage fradrag for faktiske udgifter til færgetransport, hvis den pågældende på en del af eller på hele strækningen mellem hjem og arbejdsplads må anvende færgetransport. Hvis den skattepligtige til brug for yderligere befordring medbringer eget transportmiddel med færgen, kan udgifter hertil ligeledes fradrages mod dokumentation.